

BJÖRKE, THORD

**I vargatider : en näve kampdikter / G.H.
Silver (Thord Björke)**

Bergland, Ont. : T. Björke
1918

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

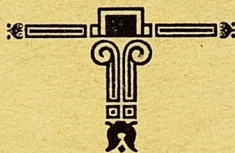
- <http://search.books2ebooks.eu/>

Vitt.
50.
(Pr.)

G. H. SILVER^o
(THORD BJÖRKE)

I VARGATIDER

EN NÄVE KAMPDIKTER

FÖRFATTARENS FÖRLAG
BERGLAND, Ont., CANADA

44/262

Kungl. biblioteket

0 0000 000136277

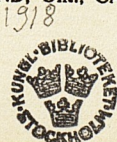
G. H. SILVER
(THORD BJÖRKE)

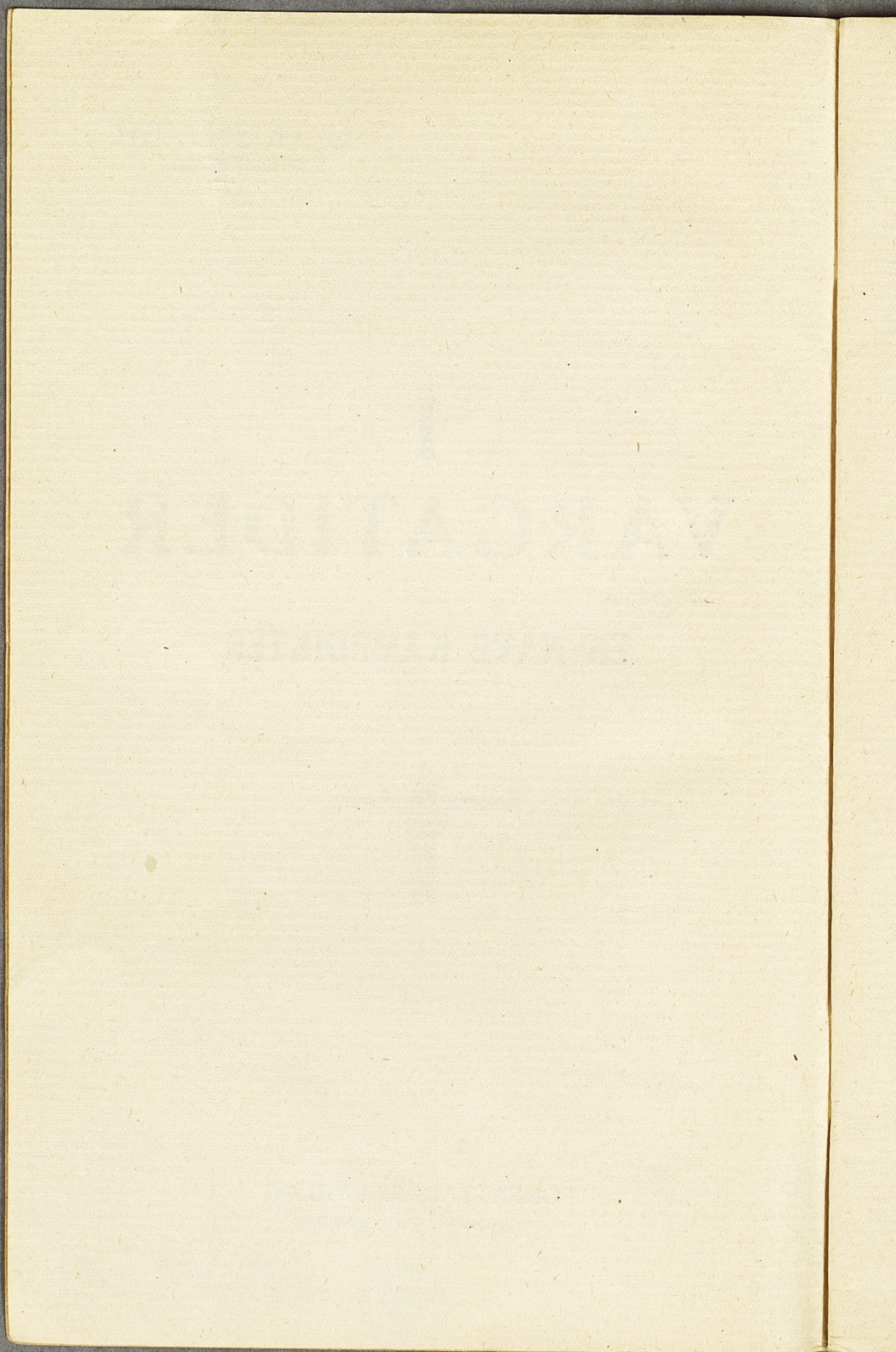
I VARGATIDER

EN NÄVE KAMPDIKTER

FÖRFATTARENS FÖRLAG
BERGLAND, Ont., CANADA

Jag är stolt!

JAG är stolt att kunna vara
med i striden, där det kämpas
oförfärat emot tusenårigt slaveri och tvång;
att bli med uti den skara,
varest kärleken tillämpas
och där ädla, goda kämpar
tåga framåt under sång,
— fyllda utav ädel kärlek
med en uppgift skön och härlig,
— mot en framtid, som i fjärran
vinkar mot oss ljus och blid.....
Jag är stolt att vara med och
med en avsigt ren och ärlig
kunna giva mina krafter
uti denna goda strid!.....

Jag är stolt att hoppfull tåga
under dyrbar, flärdfri fana,
vilkens uppgift gjuter styrka,
mod och hopp uti mitt bröst! —
Jag är stolt att känslor låga
i min barm, som själfullt mana
mig att troget följa fanan,
och jag lyda vill dess röst! —

Härligt är att lyssna till de
varma känslor, vilka sjuda
utav dådlust då jag ser den
vita fanans rena våd!
Må dess rena våder fladdra
och var ädel kämpe bjuda
att för mänsklighetens bästa
värka goda, sköna dåd! —

Jag är stolt att kunna föra
pennan, ordets svärd, med vilja,
som ej tryter fast förmågan
ej är mäktig som jag vill.....
Ej jag stordåd kan utföra,
— dock må inga makter skilja
mig från plikten att så långt som
min förmåga räcker till
städse värka för det goda,
städse skydda de som lida
och att orädd sjunga ut mitt
hjärtas hat mot våld och tvång!
Må jag så min penna föra
att jag livsvarmt mäktar sprida
nya varma känslor uti
någons hjärta med min sång!.....

Höj kunskapens fackla!

HÖJ kunskapens fackla med hoppfylld tro,
du kämpe för nyare tider!
Sprid strålände ljuset till ringaste bo,
att mörkret må vika omsider!
Tänd sanningens ljus för de tusende trälar,
som fjättrats av dogmer och fornärvda vanor;
— tänd kärlekens eld i dess frysande själar
och mana dem sluta sig till våra fanor!
Vet gnistan, som hotats att slockna, — kan än
av värmande vindar uppblossa igen! —

Vårt mål det är ädelt och vidsträckt vårt fält,
— ej duger vår tid att förbida,
ty ännu fins tusenden, som sig ej ställt
i de led, som för framtiden strida!.....
Än finnes det obrutna marker att bryta,
där vantro och fördomar ännu florera;
— där ölet och spriten i strömmar flyta
och laster och oseder hemskt dominera,
— där finnes ett obrutet värksamhetsfält,
för de, som uti våra led sig ha ställt!.....

Och möter dig motstånd från deras armé,
som sålt sig för lumpna pengar,
— som komma i krogkapitalets livré,
som krögarnas trogna drängar,
som söka vår ärliga strävan förhåna,
som högljutt om supfrihet skrävla och skräna
och oblygt till lumpna saker sig låna,
— så möt dem med allt det förakt de förtjäna!
Ej feget få vi räddas för hån och förakt,
men segrande tåga från trakt till trakt!

Gå framåt med eldande kärlek och nit,
— ej duger det dådlöst att dröja;
nej, värka i leden med lust och med flit
att väg för framtiden röja!
Vi härliga segrar och framgångar vinna
fast otack och motstånd vi ofta få röna
och säkert en gång vi den dag skola hinna,
då nyare slakten vårt värk skall belöna;
— då män'skorna väckts ur ett vanvettigt rus
till frihet och lycka, till sanning och ljus!.....

Nya sånger.

I, som haven sångens gudagåva,
som förmå på lyrans strängar leka,
locka fram därur de toner veka,
vilka lisa tunga smärtan
uti sorgifyllda hjärtan,
— jag vill säga några ord till Er:
Väl bör sångens toner vara veka,
men ändå — lägg mera kraft i dikten
då I edra hjärtetankar bikten!
Mera kraft i ordalagen,
mera must i ämnes-slagen
bör det vara, därom blott jag ber! —

Tiden kräver nya, starka sånger,
som förmå med styrka alla mana,
att sig fylka kring var ädel fana;
sånger, som kan elda värma,
som förmå att enigt närma
varje kämpe uti ljusets led!
Sånger, vilka ädel dådlust skapa,
gjuta styrka uti allas armar
levnadsmod och hopp i män'skobarmar;
sånger, som med stålklang ljuda
och till hugstor handling bjuda
varje man och kvinna vara med! —

Skalder! Dikten kraftigare dikter!
Dikter ur vars formskönt djupa gömma
sanningsevangeliets ljus må strömma!
Dikten sånger, som de unga
klangfullt, mäktigt skola sjunga
då de tåga fram på ledungsfärd! —
— Så en gång skall mängden väckas
och av sångens, diktens värme manas
så att de till högre livsvärk danas.....
Sedan mörkret flytt omsider
randas nya, ljusa tider,
— nya seder i en nyväckt värld! —

Vår fallna kultur och den nya.

VART snille som med tankar klara rena
i seklers lopp har gett sin bästa gärd
att dana fram en fri och lycklig värld,
där jordens folk i kärlek sig förena;
— var män'ska som med öppen blick sig ställde
i ljusets led och stred med ädelt hopp,
att ny Kultur i världen bygga opp
och fördoms gamla murar skönlöst fällde;
— var man, som sökte giva högre värden
åt män'skan än att bli en slav för flården.
för egoismens och passionens glöd,
— som sökte broderhatets lågor släcka
och i vart livsvarmt män'skohjärta väcka
till livs var ädel känsla, varm och spröd.....;
— var kämpe god, som uti svunnen tid
har gett sin bästa kraft i ädel strid
att skön och god Kultur i världen dana,
— oh, kunde de väl i sin strävan ana,
att deras värk i spillror skulle ramla,
att världens folk i mörker skulle famla,
— då segersn morgon närmast för dem låg
och man i fjärran framtidslandet såg.....!?

Så revs då ned med våldets starka händer
 vad som med kärlek varm och eldigt hopp
 av varma framtidskämpar byggdes opp
 kring jordens rund — i världens alla länder!
 — Så släcktes broderskapets ädla gåva
 som låg i varje ädelt män'skobröst
 av krigets fruktansvärda, hemska röst,
 vars åskor över jorden runga dova!.....
 Så kränktes varje lära, som man lärde
 och på Kulturen ej man satte värde,
 — nej, i dess namn förövas våld och mord! —
 Ja, i dess namn de röda eldar rasa,
 som skövla länder, sprida död och fasa,
 — som plåna hela folk ifrån vår jord!.....
 Då vår kultur sin kulmen tycktes nå,
 — vårt framtidsland sågs skimra i det blå,
 då störtade med ens dess värk tillsammans,
 — då Hatets gnista tände mordbrandsflamman;
 då brast den bubbla, som med färger bjärta
 göt livsvarm tro och hopp uti vårt hjärta
 och av förtvivlan föll vår tro, vårt mod
 då framtidslandet sam i eld och blod!.....

Oh, du kultur, som uti sekler brunnit
 att mänskligheten leda på dess väg
 mot framtidslandets lyckostränder. — Säg,
 hur långt mot målet har väl världen hunnit? —
 Hur har ej civilisationens läror
 i detta ljusets (?) tidevarv fått ge
 en härlig glans åt krigets våld och ve?.....
 Fått giva stöd åt krigets falska äror? —
 Har då förgäves edra facklor brunnit
 för jordens folk, i tidevarv som svunnit; —
 — har folken blundat för dess varma glöd? —
 Oh, är det möjligt väl att folken blunda
 för dessa vargatider, vilka stunda
 då vår kultur åt *Barbari* ger stöd!

Den sköna tro, om fridfull harmoni,
vi en gang trott, — var den en parodi?
Den strid vi fört — av ädla känslor buren
för civilisationen och kulturen
i tid som gått, var allt en dröm så kort,
som utav Ödet hårdhänt soptes bort?! —

— — — — —

Den ädla lära, som vi lärt oss dyrka,
var mänsklig känsla, varje hoppfylld tro,
som uti hjärtan städse velat gro,
— med ens blev bräckt av Maktens råa styrka.
.....Väl tycks Kulturens goda skatter rika
bli skändade i denna vanvettstid
— och män'skotanken svindlar nog därvid —,
Dock *Hoppets* drömsyn vill från oss ej vika!
Se hoppets ljusa, rika varma flöden
de äro lika uti alla öden.....,
— de föda i vart hjärta nyväckt hopp! —
Vad skönast, ädlast, bäst och renast låg
i djupet av var män'skas inre håg
till grund skall ligga för den ädla, sköna
kultur, som skall den *nya* världen kröna,
— så viskar hoppet i vårt hjärtas gömma,
tills denna världens hyckleri vi glömma!.....
— Oh, give att en sådan lyckans värld
en gång blir jordens alla folk beskärd! —

Var dig själv!

LIVETS strider äro bittra
understundom och ens öden
man på förhand ej kan känna
— man mot ovisst öde går!
Stundom lyckans strålar glittra
på din livsflods rika flöden;
stundom själens krafter spänna
sig till kamp så tung och svår,
— till en envigskamp där dina
bästa krafter hårdhänt prövas,
— dina grundprinciper övas
till att stå en dust med världens
många makters tyranni! —
Väl dig om i stridens hetta
du kan stolt och modigt stanna
med en högrest öppen panna —
värna våra män'skovärdens
dyra skatt och — slå dig fri! —
Väl dig, om du mäktar trotsa
fördoms motstånd och dig lotsa
genom blindskär, som sig dölja
uppå livets strida älv!
Väl dig, om du kunde följa
visdomsregeln: *var dig själv!*

Var dig själv! — I dessa tider
gäller det, att ej ge vika,
att ej feigt och uselt giva
upp sin varma ungdomstro! —
Möter dig väl svåra strider
må du dock din tro ej svika,
— ej en stackars vekling bliva
i vars själ ej känslor bo,
som för folken våga brinna! —
Nej, då allvarstider stunda
gäller det att ej vi blunda,
att vi låta våra bästa
känslor komma till sin rätt!
Nu det gäller för oss alla
att, då blodet är i svallning
lyda känslornas befallning,
— till att strida för vår nästa,
för en förorättad ätt.....!
Nu det gäller att bevara
och mot mördmännens våld försvara
vad som bäst och ädlast legat
uti djupet av vårt bröst!
Länge nog vi stilla tegat;
— låt oss höja upp vår röst! —

Det är mörka allvarsdagar,
snaror överallt sig dölja;
mörkmän — maktens legodrängar —
smyga lömskt i dina spår!.....
Om du ej i allt behagar
deras stränga lagar följa,
— deras vassa knutpiskslängor
skoningslöst du smaka får.....
Maktens grymma herravälde
ökas för var dag, som ändas;
— folkrätt efter folkrätt skändas,
— hämmas måste känslors flöden

inför maktens hårda slag!
Män'skohjärtats varma känslor
tvingats har till idel tystnad:
— härskarmakt och ärelystnad
samvetslöst styr landets öden,
— värdelös är hjärtats lag!.....
Skall det männe så förbliva,
— skall var folk rätt man fördriva,
tills vårt land till slut kanhända
går sin undergång emot?! —
— Nej, min vän, vad än må hända:
var dig själv, trots maktens hot! —

Var dig själv! Med vaket öga
bör du låta blicken dröja
vid hur landets herrar vårda
sig om pliktens höga kall.....
Landets öden synas föga
ljusa för de folk, som böja
sig för maktens lagar hårda;
— deras frihet snart är all!
Bördor, vi ej mäktar bära
en gång skola folken pressa
tungt och hårt om icke dessa
vanvettstider kunna ändas
av ett folk, som vaknat opp! —
Därför gäller det att våga
bli sig själv i dessa dagar,
— tala högt om hjärtats lagar
tills i folkens hjärtan tändas
nyfött mod och nyfött hopp!
Det är *de*, som vågat tänka
för sig själva; — vågat skänka
av sitt *egna jag*, att mana
till en strid för folkens rätt,
— vilka en gång skola dana
frigjort land för frigjord ätt!.....

Vår livsuppgift.

VARDAGSLIVETS tunga trötta
slentrian, som endast danar
dåsig liknöjdhet och dådlös
slummer, — säg, vad är den värd?!
— Gamla läxors evigt nötta
lära ingalunda manar
arbetsslaven till att kämpa
för en bättre frigjord värld. —
— Slita, streta tills att sista
droppen av ditt blod är gjuten,
tills din styrka helt är bruten
och din levnadstro vill brista;
— tills att alla känslor domna
och din kärleks eld utbrunnit
i en söndersargad själ,
— är det allt vårt liv beskärde,
är det allt, som blev oss givet?! —
Gavs då ej åt mänskolivet
någonting av högre värde? —
— Skola icke vi fullkomna
vad i hjärtat har upprunnit,
oda uti ve och väl
varje ädelt frö, som ligger
djupt i själen och som tigger
att få växa ut och frodas,
— att från tvånget bliva fri —
att det skönas och det godas
tjänsteandar kunna bli?.....

Var det männe livets tomma
mening att vi skulle vara
blott ett livlöst kugghjul uti
Mammons stora grottekvarn? —
Att vi skulle barnsligt fromma
bliva arbetsslavar bara,
utan liv och män'skovärde,
— driva kring som uselt flarn?
Varför gavs oss då ett hjärta,
— varför känslor, vilka glöda,
— ädla känslor, veka, spröda
som förnimma varje smärta?! —
Varför tändes i vår hjärna
då förståndets låga klara,
som kan skilja ont från rätt? —
Varför brinna vredens lågor
i vårt harmsna sinne när den
stora ofärd hotar världen,
— bringar folken nöd och plågor? —
Varför önska vi att värna
och från krigets eld bevara
och beskydda landets ätt;
— varför manas vi att strida
oförfärat för att sprida
ädla läror över jorden
ibland alla världens folk,
— om vår uppgift ej är vorden
att bli mänsklighetens tolk?!.....

Oh, jag hatar denna lära,
som förnekar arbetslaven
varje rätt till livets sötma,
— varje rätt att män'ska bli! —
Ej jag tror att han bör bära
livets bördor intill graven,
— att hans uppgift är att vara
blott ett dött maskineri!.....

— Varje gudaboren flamma
som i själens inre glöder,
varje tanke hjärnan föder
äro ägnade att amma
varma känslor, vilka mana
oss till kamp för allt det sköna,
som i människan blev lagt!
Vi i hjärtats inre gömma
själsförmögenheter finna,
vilkas gnistor livsvarmt brinna,
— skola vi väl de förglömma?
Skola vi ej dessa dana
tills att de vårt liv bekröna
och oss ädel skörd ha bragt?
— Om var mänska endast lärde,
att på livet sätta värde
och var gåva rätt behandla
skulle män'skan *män'ska* bli;
— skulle världen vi förvandla
till en värld så skön och fri!.....

Det är män'skans egen blunder
understundom att ej ljusa
lyckoalver sväva framför
oss på livets törnestig....;
— att vi ej nå lyckans lunder,
varest hälsans vindar susa
och att världen syns så dyster
och så mörk för dig och mig!.....
Skön vi skulle världen finna
om de känslor, som därinne
ligga djupt uti vårt sinne
finge glöda blott och brinna
och var män'ska själfullt mana
att var gåva *så* behandla
att de kommo till sin rätt!.....

— Högre livsmål, högre värden
skänkas oss om varmt vi strida
för att män'skokärlek sprida
ibland folken, tills av världen
vi ett solljust Eden dana
och vi män'skorna förvandla
till en ädel, nyväckt ätt!.....
Bröder, — *detta* mål blev givet
oss som uppgift här i livet;
— ej att viljelöst oss finna
som ett dött maskineri.....,
men en *framtidsvärld att hinna*
fullt av Lyckans harmoni!.....

Fredstoner.

VI äro de arma traditions-trälarna
med de svaga stackars hjälplösa själarna,
som brinna och glöda fast icke de våga
att visa för maktens herrar den låga,
som brinner — fast dämpad — för blodsudlad värld!
— Vi fostrats i tider som gått av lärorna
om forntida stordåd och krigare-äroarna;
— vi tanklöst ha lyssnat till patriot-pratet,
om fiendeland och om national-hatet
och narrats åt krigsguden giva vår gärd!.....
Vi äggats från barndomens dagar av minnena
från forntidens strider och bragder tills sinnena
ha slappnats, försvagats och hjälplösa domnat;
— tills män'skornas ädlaste känslor ha somnat,
tills viljelöst, motståndslöst massorna gett sig,
— till krigiska handlingar liknöjt förlett sig
och slutligt de funno sig själva bland bränderna,
som skövla och bränna länderna!.....

Vi ammats och fostrats av landets förvaltare
att offra det bästa på Krigsgudens altare.....
Vi vaggats till sömns av den utnötta läran,
att intet är bättre än krigare-äran,
— än att giva sitt liv för sitt fäderneland.....

Vi kallats för veklingar, arma förrädare,
— för fosterlandsfiender, usliga hädare,
om stundom vi glömt disciplinen och vågat
att kämpa för broderskapskänslor, som lågat
med kärlekens eld i vårt inre ibland. —
Vi tvingats förneka de nya idéerna
om världsfred och tvingats att med fariséerna
tugga den urgamla läxa, som föder
ett vanvettigt hat emot fränder och bröder.....
Så läto vi ledas av storslagna drömmar
tills oskyldigt män'skoblod flyta i strömmar
och världsbrandens lågor härja nationerna,
— föröda och mörda millionerna.....

Nu gå över landet krigshets-vågorna,
nu tändas i bröstet vådelds-lågorna,
— de hatets lågor, som tysta de ömma
kärlekens lågor i hjärtanas gömma,
som viska milt om försoning och frid.....
— Nu måste de tuga, de enande, värmande
känslor, som manat till folkens närmande;
nu blöder av ömkan vart människohjärta,
nu kvider var själ av förtvivlans smärta,
då känslan får tuga i orosfylld tid! —
— I andanom höra vi sorgetonerna,
de klagande ljuden från krigsregionerna.
Vi höra de hemska förbannelseropen
från den sargade, lidande, döende hopen,
som vrider sig under förfärliga plågor,
— då föds i vår hjärna förtvivlans frågor:
— Säg, äro de människor — sanna och ärliga —
dessa, som kriget förhärliga?! —

— — — — —
Dock, — ovan bruset från våldsdädszonerna
stiga de hoppfyllda, fredsamma tonerna
utav en fredssång, vars tonvågor veka
långtande människosinnen smeka,

— tända i själarna nyfött hopp! —
Såsom en stilla, från tvånget befriande
vårflod den ljuder, den fredssång som siande
sjunger om framtid, då män'skorna vandra
i kärlekens tecken i bredd med varandra
och giva åt känslorna friare lopp! —
Härliga ljuda de fridsamma tonerna
— givande livsmod och tro till millionerna,
vilka i djupet av hjärtan och själar
hata, att tjäna som krigsgudens trälar!
Fredssångens härliga budskap skall signa
alla nationers folk, vilka digna
djupt under uppammat hat, tills fränderna
blivit försonta i länderna!.....

Fredstoner, ljuden kring länderna, spridande
hoppets och kärlekens ord till de lidande;
— återuppväck deras tro, att den sanna
broderskapsandan skall världen bemanna,
— att världen en gång skall bli lycklig och fri!.....
Ingjut i själarna, ädlare, varmare
känslor för medmän'skor, svagare, armare;
— lär dem förbrödringens härliga, sköna
lära, som en gång skall världen bekröna,
då män'skorna umgås i skön harmoni! —
Fredstoner, ljuden i teten för fanorna,
vilka gå fram på de fredliga banorna!
Sia om morgon, då frihetens dagar
gry uti öster, då härliga lagrar
skördas av folken, som eniga sprida
kärlekens läror kring länderna vida,
— medan de kärleksfullt, sonande tonerna
välsigna de skilda nationerna!.....

Hur härligt är det ej.....!

HUR härligt är det ej i ungdomstid
då blodet i ens ådror är i svallning,
att hänförd tåga ut i ädel strid
och lyda hjärtats innersta befallning! —
Att låta känslorna uti ens hjärta
få spela fritt i glädje, som i smärta
och glädjas med där glädjen synes bo
i hem som signas utav fridfull ro;
— men ock ätt lida med där bröder lida
och gjuta balsam i de sår som svida
i olycksbröders hjärtan, vilka sår
de fingo i en kamp så tung och svår!.....
— Hur härligt är, att kunna lindra smärtan
i sargade och svaga män'skohjärtan! —

Hur härligt är det ej, att vara med
som ringa kämpe i var ädel strävan;
— att ge sin bästa kraft i främsta led,
där striden hetast står, — förutan bävan! —
Hur härligt är, att hjärtats lagar följa
och neka att ens bästa känslor dölja;
— ty om man nödgas lyda landets lag
och böja sig för maktens hårda slag,

— så är det dock en plikt så schön och härlig,
att mot sig själv, sitt egna jag bli ärlig;
att vägra *känna* som man blir befallt,
men följa hjärtats kärleksbud i allt.....
— Hur skönt att bli sig själv i orostider
och hoppfullt tro, att seger vinns omsider!.....

Hur härligt är det ej, då fanans våd
i ljusa färger fladdrar främst i teten
och manar oss till ädla, goda dåd,
till outtröttlig strid för mänskligheten!
Hur sjuder ej det unga, varma blodet,
— hur segervisst och stärkt blir icke modet,
då sången väller fram ur tusen bröst,
— en Hoppets segersång med klangfull röst! —
Hur skönt till sist, då mörkret flyr omsider
och det i öster randas nya tider,
som hägnas utav broderskap och fred,
— att veta med sig, att man varit med
som ringa kämpe under Ljusets fana,
i led, som sökte bättre värld att dana!.....

Att våga.....

ATT våga ensam stå med högvälvd panna
och öppna ögon, varur blixtar bryta,
då mörkmän sina usla lögner slunga
mot dig i nedrigt, uselt hämndbegär;
— att våga mitt i stridens hetta stanna
fast understundom mod och krafter tryta
och låta dina sanningsåskor runga
med tordöns styrka över mörkrets här;
— att våga säga ut vad innerst hjärtat känner,
att giva luft åt hat, som djupt i själen bränner
och skonlöst döma de, som blott för vinning snöd
så samvetslöst ses sprida brott och last och nöd;
— att våga stå på sanningens och rättens sida,
fast hånets gisselslag väl stundom svida,
— *det* vill jag kalla stort, *den* vill jag kalla man,
som så i striden oförfärad stånda kan!.....

Att våga slå ett slag för de idéer,
som segrande i världen drager vida,
— som nya seder, nya vanor dana
och bringa frihetslycka, sol och ljus,
fast tusenden av arma fariséer
i tanklös blindhet ses emot oss skrida

att värna om en tusenårig vana,
som håller släktet i ett vanvettsrus;
— att våga bryta mot de fördomsfulla vanor,
som tusen år tillbaks kan finna sina anor;
att våga bli sig själv, — ej bli en bunden slav,
som tanklös följer vanor, svunnen tid oss gav,
men följer hjärtats maning och förnuftets lagar
och kämpar för en tid med lyckofulla dagar
— att våga bli sig själv och handla, som man tror,
den vill jag kalla man i ord och handling stor.....

— — — — —

Ej fegt jag trampa vill, där tusen andra
har haft sin allfarsväg av gammal vana,
— där ingen vikit av, ej känt sig manad
att njuta utav livsvarm vildmarksfläkt.....
Jag djupt föraktar dem, som hånfullt klandra
de unga, starka viljor, vilka bana
en väg åt sig, där framtid — förr knappt anad —
i fjärran vinkar ädelsinnad släkt. —
Ej bör den nya tidens unga viljor drömma
sin tid tillspillo och sin ädla plikt förglömma
och vagga sig till ro av läxor, som man fått
som pluggats om och om igen i tid, som gått;
— men eldade av ädel dådlust må de tåga
på nya stigar, förr ej trampade och våga
att dådfullt röja väg för bättre, nyväckt tid
och giva helt sig själv, sitt *eget jag* därvid! —

Men ej det duger ängsligt giva vika
för klander eller hån, som man får röna,
— att icke våga helt sig själv förbliva
av fruktan för vad andra säga må!.....
Ej duger det, att tro vad de predika,
som blott med misstro tycks vårt värk belöna
och gammalkloka råd oss vilja giva
att *deras* gamla säkra vägar gå!.....

En målmedveten ungdom aldrig hyser bävan
för orättmätigt motstånd i dess ädla strävan,
men följer egen väg, som de ha stakat ut
tills de ha nått sitt höga framtidsmål till slut! —
— Vad mer om rikedom och ära de ej vinna,
— om de det drömda framtidslandet endast hinna,
där solljus lycka hägnar frigjord, nyväckt tid,
de *däri* se sin bästa lön för kämpad strid! —

Min son.

EN flod av solljus genom fönstret bryter,
dess ljusreflexer synas ymnigt flöda
igenom rummet, där jag tankfull sitter
med blicken fästad på min lille son,
som slumrar ljuvt på bädden vid min sida!.....
Jag sitter där och ser hur ljuset flyter
omkring hans huvud och hans kinder röda,
hur strålar leka i hans lockar ljusa
och kittla honom uti ögonvrån
med gyllne flöden, — rika, men dock blida....
Det är som Ljusets fé på skyar lätta
drar fram och sina flöden givmilt tömmer
uppå min älskling, som i oskuld drömmer
de barnadrömmar, som vi ej förstå,
men vilka locka leenden så ljusa
på oskuldsfulla barnaläppar små.....
Och mina ögon se sig aldrig mätta
uppå min älsklings bild, — de ljusa dragen,
— de gyllne lockar göra mig betagen;
— de väcka nya känslor i min barm,
som i mitt inre rusa vilt och brusa
och gör mig själv, min själ så vek och varm.....
Det faderskärlek är, som varmt därinne
med helig låga glöder i mitt sinne,
då ömt jag böjer knä vid piltens sida
och ser hans anletsdrag, de ljusa, blida! —

En underström av varma känslor glöda
uti min själ, men vemodskänslor många
också sin sång i moll i känsloruset,
— då mina blickar se med ömt behag
uppå min son, som fridfull sömn förnimmer.
Och oroskänslor i mitt sinne föda
så många tankar, som inpå mig tränga
med obetvinglig makt, då jag ser ljuset,
som gjutes över piltens anletsdrag
och giver dem ett överjordiskt skimmer.....
— — Hur lyckligt är dock ej det barnahjärta,
som föga anar vad som finns i världen,
— ej vetenskap har om ondskan, lasten, flärden
men njuta kan av ostörd barnaro! —
Hur lycklig den, uti vars sinne rena
den rätta glädjens ädla känslor bo! —
Dock skall väl manne världens tunga smärta
en gång fördystra piltens drag, de ljusa
och världens stormar en gång skonlöst brusa
omkring min son? — Skall då han falla väl
för ondskans våld och skola väl de lena
och ädla känslor dödas i hans själ?! —
Skall barnasinnet kärlekseld väl släckas
i livets strid och låga känslor väckas,
som bringa honom utsäglig smärta.....?
— Så glöda oroskänslor i mitt hjärta.....

Och skola stormar rasa, vilka tända
de krigens lågor, som idag föröda,
vad man byggt upp med ädel idog strävan
i seklers lopp till mänsklighetens väl,
då han med ädel dådlust lämnar härden? —
Skall även då de ädla känslor skändas,
som varmt för mänsklighetens bästa glöda?
Skall brodermord än bringa fruktan, bävan
till varje män'skohjärta, varje själ,

— den dag då *han*, som man går ut i världen?!.....
— — — Oh, give att han måtte bli förskonad
från scener, vilka nu vår värld förfära,
från vanvettsbrott, som höljda bli med ära!.....
Oh, give att den oskuldsfulla frid,
som vilar nu på piltens drag, de blida
må följa honom genom livets strid! —
— Oh, give att vår värld må bli försonad,
att Hatets eld för Kärleken ger vika,
— att världens folk i endräkt bliva lika,
att varje män'ska villigt ger sin gård,
— ej för att Hatets hemska läror sprida,
men för att dana lycklig, frigjord värld!!.....
Oh, give ock, att Fredens lycka signar
vår värld, — att den ej under Kriget dignar;
att Lyckans sol sitt rika flöde sprider
den dag, min son går ut i livets strider!!.....

Du svenska folk!

D U bragderika svenska folk, som följde hjärtats håg
och drog åstad till främlingsland, som långt i fjärran låg;
— ett okänt vidsträckt framtidsland, om vilket djärvt du drömde,
att det uti naturens barm på rika skatter gömde;
— du svenska folk, — med idog hand
du brutit mark i detta land;
— du följt ditt hjärtas inre håg
och odlat mark, som öde låg,
tills säden gungade på vida fälten
för sommarvind, som fagra, gyllne bälten.....
När in du bärgade den goda grödan
du fick din välförtjänta lön för mödan.

Du svenska folk, — i främlingsland en god och fredlig bragd
du utfört har då nyröjd teg till teg av dig blev lagd.
I skogens djup, bland ris och snår du nya tegar röjde
och fastän livet strävsamt var du med din lott dig nöjde,
ty djupt i skogens famn ett hem
du skapade åt dig och dem,
som älska dig; — ett eget bo,
där du i ostörd frid och ro,
kan grunda själv din egen framtids lycka,
— ett eget hem, att pryda och att smycka!
Var finns väl lycka större här i världen
än fridfullt, sorglöst liv vid egna härden! —

Du svenska folk, i arbetsblus, jag också har dig sett
i industriens grottekyrka, där du din styrka gett.
Där har du hedrat dig, ditt namn med välljud städse klingat,
du till en rangplats ibland folk, som arbetsklass dig svingat.
Som arbetsklass, din kraft, din svett
i industriens tjänst du gett;
— på arbetsfältet fört din strid
och givit helt dig själv därvid,
— en värdig gärd till svenska folkets heder,
fast slitet, släpet föga guld bereder.
Dock, — om ej guld och välstånd slitet bringar,
hur skönt att Svenska namnet klangfullt klingar! —

Du svenska folk, det goda värk, som du härute gjort,
som arbetsfolk, som jordbruksfolk, betecknas kan som stort;
du skapat dig en utkomst här och mången motgång trotsat
och genom mödor och besvär du ofta dig har lotsat.....
Du motstånd — fördomsfullt — betvang
tills svenska namnet fick den klang,
som ljuder uti denna dag
med klangfullt, vackert välbehag.....
Ditt värk är gott, — dock än en uppgift ligger
framför din fot och om ditt bistånd tigger:
— en insats god — av ädla känslor buren —,
du göra kan för landet och kulturen.....

Du stolta, fria, svenska folk, av ädelboren släkt,
än finns väl i din karaktär av fädrens liv en fläkt!
Du är ett folk, som stammar från en ätt med gamla anor,
som alltid fört en ärlig strid inunder ädla fanor.
Sann frihet, sanning, rätt och frid
är nu som förr i fordomstid
bland svenska folkets gamla ätt,
dess egendom och födslorätt
och närhelst dessa ädla gåvor skändas
och hatets lägor ibland folken tändas,
— det duger ej att dådlöst dröja, bida,
men modigt för var dyrbar folkrätt strida! —

Du svenska folk, som byggt ditt hem i fjärran främlingsland,
— vi leva i en orostid då världen står i brand,
då fridens budskap tystnat har och krigens åskor runga,
då svärtade kanoner hemskt nationers dödssång sjunga;
då folkens frihet, folkens rätt
blir kränkt på mångahanda sätt,
då folkrätt är en hycklad fras
— en illusion som gått i kras —,
då individen får åt sidan stiga
för maktens herrar och i stillhet tiga!
Du svenska folk, — säg, blöder ej ditt hjärta
i denna vanvettstid av sorg och smärta? —

Du svenska folk, som arbetsklass, som idogt jordbruksfolk,
du borde höja upp din röst och bliva fredens tolk.
Du har framför dig här ett mål, en uppgift skön och härlig,
som kräver oförfärad strid, — en öppen, sann och ärlig!
Skall världens folk med iskallt mod
bli dränkta uti eget blod?
Skall kriget rasa hemskt och vilt
och ej ett enda ord bli spillt
av klander mot en sådan män'skoslaktning?
Har män'skosläktet helt förlorat aktning
för varje mänsklig känsla, vilken glöder
i varje själ och fredens tankar föder? —

Du svenska folk, du ädla folk — lyd känslan i ditt bröst!
Mot barbarismen och dess våld, höj klandrets starka röst!
Ej mänsklig rätt, ej kristlig tro kan krigets eld försvara,
— den är och blir för var nation en hemsk rörskräcklig mara;
— en vådeld, som skall plåna ut
nationers mångfald förrän slut;
— så res dig, svenska, stolta folk
och bliv en *Fredens* varma tolk!
Och kan du icke hindra brodermorden,
ej stoppa krigets vådeld över jorden,
— så låt det sägas om vårt svenska släkte,
att *Fredens* tankar det bland folket väckte.....!

O, kunde jag!

O H, kunde jag sprida en stråle av ljus,
som bröt genom mörker och dimma;
som trängde till lägsta koja och hus,
att låta var män'ska förnimma,
att ännu — fast mörkret omtöcknar vår värld
och tränger sig tätt inpå hemmets härd, —
— fast nattens spöken kring knutarna tassa
och lurande speja med ögon vassa..... ,
— de Hoppets strålände ljusfacklor glimma,
för vilkas ljusflöden — ymniga, rika,
nattens listiga spöken ge vika,
— vettskrämnda fly till de mörkaste snår,
dit en stråle av ljus ej når!.....

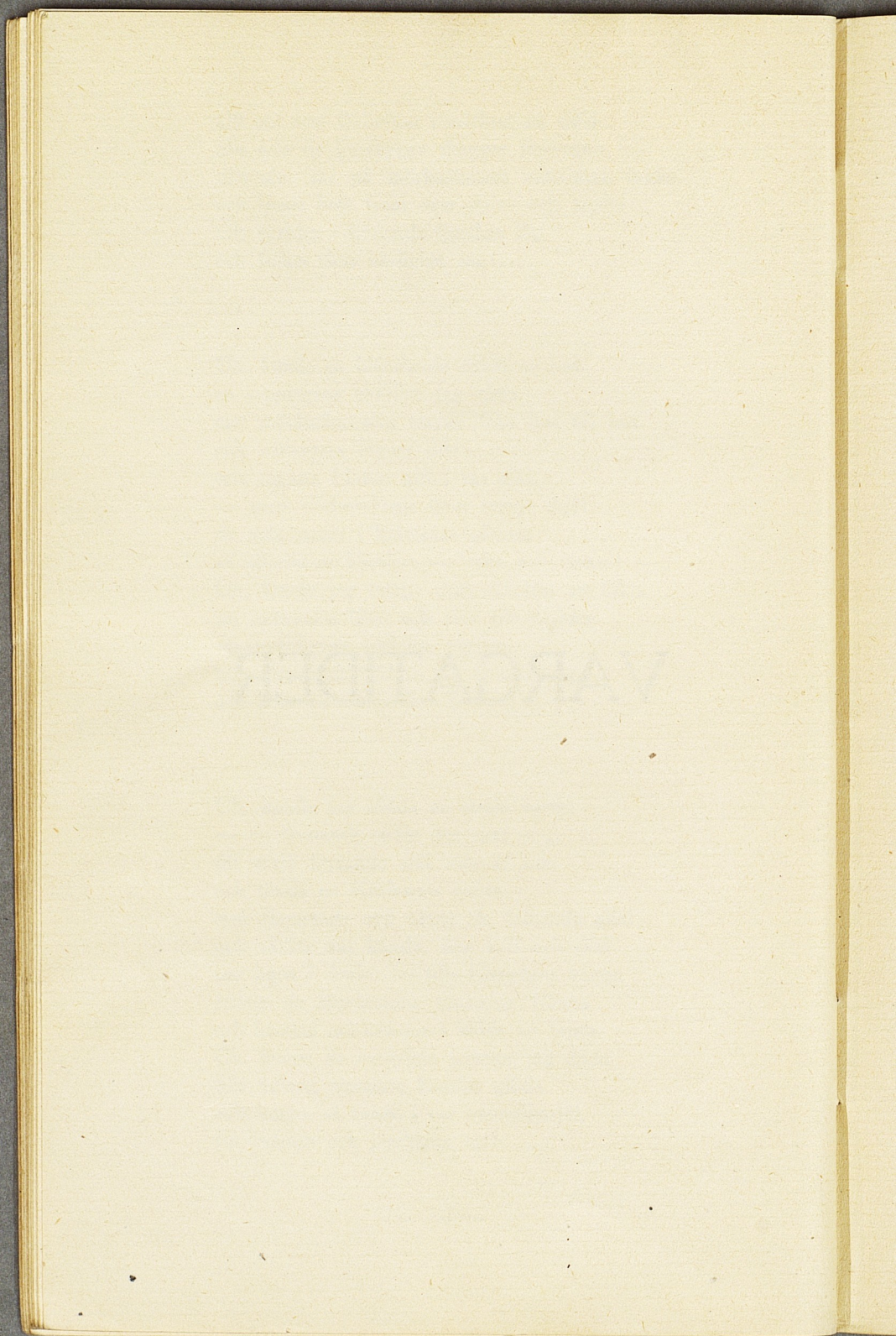
Oh, kunde jag tända en högrest fyr,
vars lampor flammande brunno,
— vars strålar spredos kring mo och myr
och vida kring vidderna hunno;
— som lyste i doldaste gömslen och vrår,
som trängde sig djupt i de dunklaste snår
och blottade allt som ej ljuset tålde..... ,

allt ont som förborgat i mörkret sig dolde,
tills alla de ljusskygga skuggor försvunno,
tills slut var på mörkmännens nattsvarta fejder
och ljuset bröt fram över dalar och nejder;
tills världen i flödande ljussken låg
och folket dess härlighet såg!.....

Oh, kunde en bländande stråle av ljus,
en sanningens eldblixt jag rikta
mot mörkmän, som smyga från hus till hus
och nattsvarta lögner dikta.....;
som ingjuta Hatets gift i var själ,
— med våldsmaktens läror tvinga ihjäl
de sista rester i hjärtanas gömma
av mänskliga känslor, — veka och ömma! —
Oh, kunde jag tvinga dem skonlöst att bikta
sin nattsvarta lögn och visa för världen
skumraskligans verkliga värden,
tills slumrande slakten slå ögonen opp
och höja ett rungande: Stopp!.....

Oh, kunde jag sända en stråle varm,
— en tändande stråle den sista —,
till varje frysande själ som är arm
och tända en Kärlekens gnista,
som flammade upp bland de falnande glöd
och väckte var känsla, som kall och död
har legat i dvala, — tills Kärlekens värma
kunde de lögnbundna tankarna fjärma
och komma mörkmännens välde att brista.
Oh, kunde de hatfyllda känslor jag döda
tills ädlare, varmare känslor glöda
och brinna så varmt i var människosjäl,
för bröders och jämlikars väl!.....

VARGATIDER

DET fördras mod i dessa vargatider
då det i vråna viskas tyst och tisslas
och mörkmän smida sina mörka ränker,
— att våga säga vad man innerst tänker
fast hjärtat av förtvivilans smärta svider;
— ty den, som egna tankar äger — gisslas
föraktfullt utav skumraskligans drängar,
som göra vad som helst för lumpna pängar!.....
Och ger man luft åt hat, som själen bränner
åt allt vad sant och stort, man innerst känner
och om man orädd vågar rösten höja
att lögn, humbug och falsarier röja,
att blotta vad "för landets väl" blir gjort,
— då blir det oro uppå "högre ort"
och genast ljuda kraftigt "korsfäst!"-ropen
som understödjas av den stora hopen.....

Den är sig alltjämt lik, den gamla världen,
att den bedragas vill av fraser sköna,
att än dess folk så lätt förvillas kunna
av fariséers läror, lögnomspunna.....;
att än de slava under fjäsket, flärden
och krypa fegt för herrar, vilka löna

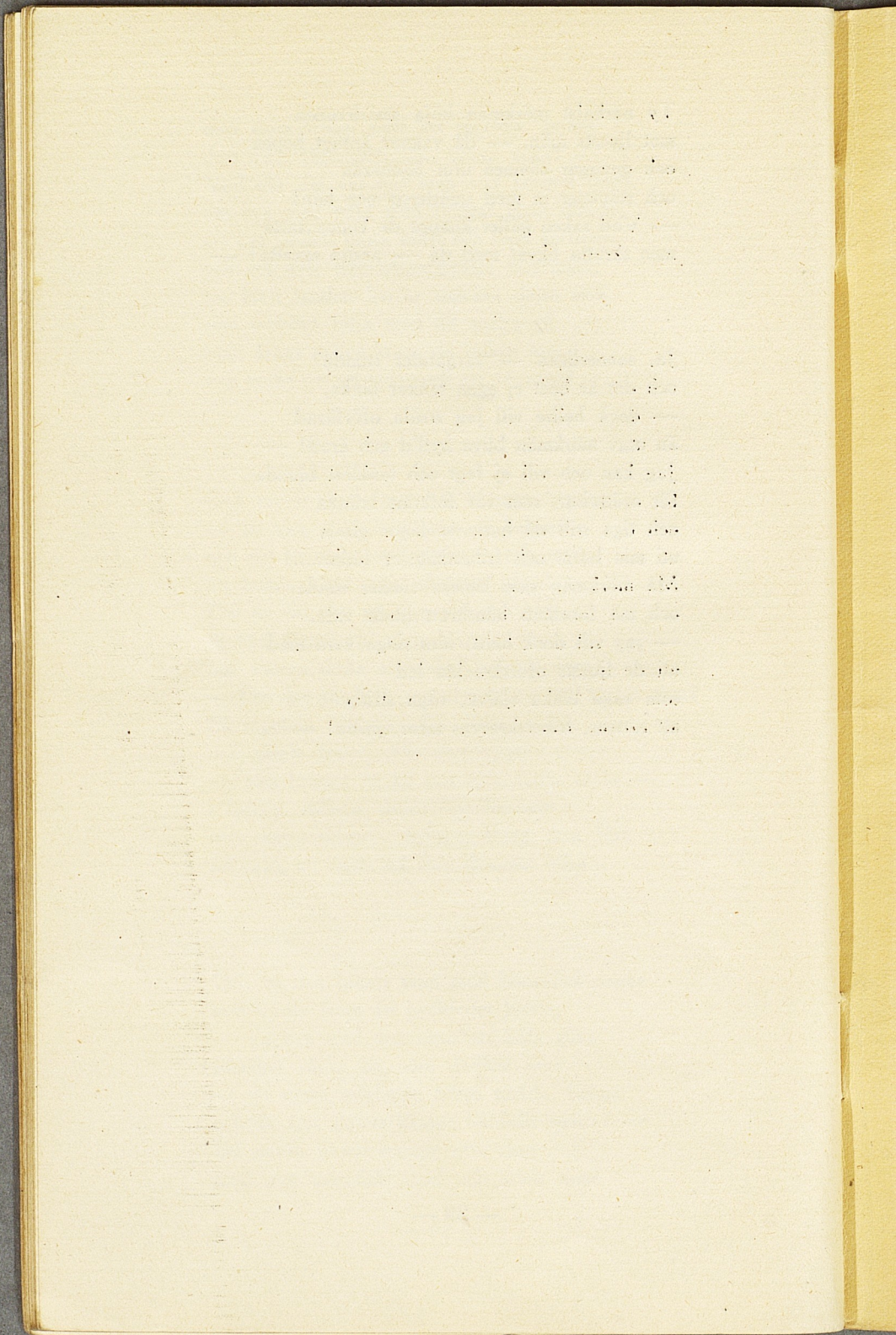
dess stora trohet med att smickra, smeka
dess ädla fåfångskänslor, svaga veka! —
Vad gör det väl hur man styr landets öden,
om ock med våld man tvingas emot döden;
— om landets bästa kraft och blod förrinner
och om dess framtidsperspektiv försvinner,
— blott landets herrar smickra dessa små,
som tanklöst följa med dit andra gå.....;
blott ärans gyllne krans de folken lova,
som tycka om att ledas och att — sova! —

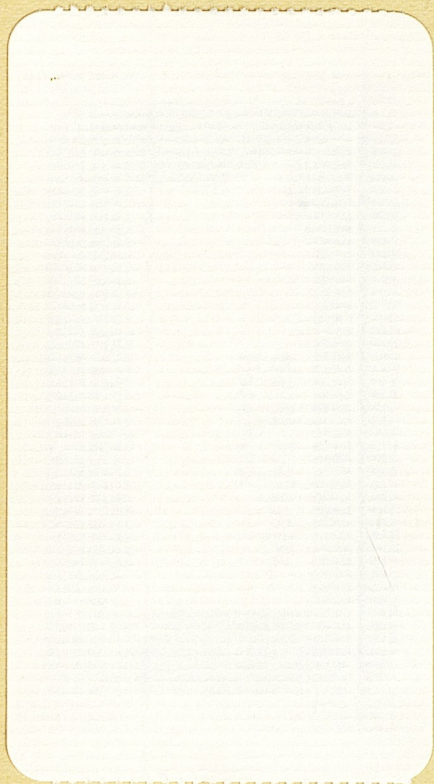
Och varför skulle man väl hjärnan bryda,
— de visa styra bäst, som de behaga
och det är skönt att slumra in och sova,
att kunna njuta utav sömnens gåva! —
Det är väl nog att tiga still och lyda,
ty vad förstå väl våra hjärnor svaga
hur statens skuta man skall säkrast föra?
— Om den går kull — vad mer! — vad kan vi göra?
Så repetera tusenden den nötta
och gamla frasen, tills dess hjärnor trötta
— som knappt en fri och egen tanke tänkt —
i ljuvlig, stillsam dvala blir försänkt
och skumraskligans drängar kring dem föra
sin vakt, att ingen må dess slummer störa.....

Och ve den ljusets man med högvälvd panna
som träder fram att hyckleriet blotta,
— då han med sanningsnitets ädla gåva
försöker väcka de, som dådlöst sova,
— då dessa mörkmän börja smäda, banna
och de mot ljusets kämpe hänfullt spotta! —
Då måste ljusets kämpe sitta inne
med gott moraliskt mod och ädelt sinne.

Ty närhålst mörkmån höja småderopen
mot ljusets mån, — då vaknar åntligt hopen
och gnuggar sömnen utur ögonvrån
och stämmer in med småderop och hån!
— Vad saken gåller knappt de kunna fatta
men skratta likvål med då — andra skratta! —

Ja, sannerligen — vargatider stunda
och det är bäst ej egna tankar tänka,
— dock hellre vill jag strida oförfårad
ån utav mörkmån bliva hyll'd och årad! —
Jag kan och vill ej feft och tanklöst blunda
för oråttvisor, som vår folkrått krånka
och tiga still då harmens lågor glöda
uti min barm och frihetskånslor föda.....!
Må mörkmån sina lömska rånker smida
och må föråktets hånskratt ljuda vida,
— jag vill dock helst, som ringa vara med
uti de ljusets oförskråckta led
som våga tänka själva, våga strida
att råtten, frihetskrevens lærer sprida! —

PRIS: 35 CENTS

The Canada Weekly Printing Co., Ltd.
325 Logan Avenue
WINNIPEG - CANADA
1918

3-

www.books2ebooks.eu